

VPRAŠALI SMO**Tatjana Grča, pisateljica****Bogu si najbližje, kadar pomagaš ranljivim**

Avtorica knjige *Skodelica življenja*, ki smo jo pred dobrima dvema letoma predstavili tudi v naši reviji, se je dokopala do novih dragocenih odkritij in jih vtakla v besede. Novo knjigo je nasloвила *Vrč ljubezni*, s podnaslovom *Kako spregledati travmo pod svojo tesnobo*. O njej bo pogumno pripovedovala v petek, 28. marca, ob 18. uri v gostišču Kavčič. Njena iskrena pripoved je pomagala številnim, da so presegli sram ob lastni stiski.

● **Knjigo posvečate Tatjanci, predšolski deklici, ki so jo za vse življenje zaznamovali dogodki iz otroštva. 50 let je nemo čakala in dočakala vas. Kaj vam je povedala?**

To, da mi ni treba biti za nikogar več močna, niti zanj ne, ker je zdaj slišana in videna. V resnici je ne vidi nihče drug kot jaz sama (in najin terapevt) in le midve sami sva in bova vse življenje prenašali nahrbtnik najinega življenja, ki ni lahek, hkrati pa tudi ne dolgočasen, poln je globin in višin. Obe se učiva na novo sobivati druga z drugo, saj prvič v življenju veva, kdo sva.

● **Zelo ste iskreni. Je za vas »delitev« resnice z javnostjo odrešujoča izkušnja? Vas je resnica osvobodila?**

Iskreno sem hvaležna svojemu možu, da me podpira pri izdaji knjige, v kateri razgaljam najin odnos, ki se je znašel na hudi preizkušnji kljub globoki ljubezni med nama. Tudi lastni mami ni bilo lahko povedati za zlorabo, a me je brezpogojno podprla v izrečeni resnici. Največji pomislek sem imela iti v javnost s takšno zgodbo zaradi svojih otrok, posebno najmlajšega sina, zato smo se posedli za mizo, iskreno spregovorili in fantje so me podprli v moji odločitvi. Vendar me pomisleki včasih še vedno zamajajo. Iskati in govoriti resnico bi moralo biti bolj običajno kot skrivati se za fasado navidezno idiličnih odnosov, to je pot do zdravljenja lastnih, dru-

žinskih in kolektivnih travm, ki jih je prepolna naša zemlja.

● **Ko se človeku zdi, da si prigara neki notranji mir in se ta potem izmakne, kot pišete, da se je tudi vam po izidu prve knjige, kje potem najti moč za brskanje globlje?**

Vedno sem in bom črpala navdih v svojih treh sinovih. Ni mi žal, da že ob prvi knjigi nisem pomislila, da so korenine moje tesnobe v resnici potlačena travma, saj sem tesnobo reševala sama, ker nisem želela otrok pospremiti v odraslost s posledicami svoje stiske. Ko pa otroci skoraj odrastejo, pogosto pride trenutek gole resnice lastnega obstoja. Prvič sem se odločila za terapevtsko pomoč, in ko je bilo najhuje in sem skoraj obupala, sem se spomnila besed svojih zvestih bralcev, ki jim je prva knjiga reševala življenje in jih opogumljala. V tistem trenutku sem v sebi našla novo moč in voljo, da se ne preдам – zaradi sebe in njih.

● **Kaj sta vas naučili ter v vas prebudili prva in druga knjiga?**

Prvo knjigo je napisala moja duša. Odkrila sem svojo nadzavest, povezovala iz Izvorom, svoje poslanstvo in žarela od empatije ljudi

na drugi strani knjige. V drugi knjigi pa sem odrasla. Ni bilo dovolj pogledati v višave in tam iskati svoj notranji mir. Želim biti ambasadorica strpnosti in empatije do ljudi s tesnobo, travmo, depresijo – z jasnim sporočilom, da nismo šibki ljudje, ampak eni najmočnejših, da zdržimo to, o čemer se drugim niti ne sanja. V meni se torej izmenjujeta lastna ranljivost ob javni izpostavljenosti in izjemna moč ponovno spregovoriti o problematiki sodobne družbe – v pomoč ljudem. Ker nikjer nisi bližje Bogu kot v pomoči najranljivejšim posameznikom.

